

Arrest

nr. 306 768 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 24 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 juli 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 juli 2022 om internationale bescherming. Op 22 augustus 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 augustus 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. W. (...) (°(...)/03/2006), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Miagan (subdorp Ahmadkhel), gelegen in de regio Wazir van het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Hier woonde u met uw ouders, vier broers en vijf zussen. U ging naar school voor zes jaar. Uw vader was landbouwer en uw moeder was een huisvrouw.

Uw paternale oom K. W. (...) werkte sinds 1394 (westerse kalender: 2015/2016) bij het nationaal leger (ANA). Op een dag werd uw vader aangesproken door de taliban. Ze vroegen hem om zijn broer te laten stoppen met zijn job bij het ANA. Uw oom wilde zijn job echter niet stoppen en werkte gewoon verder. Hierna stuurden de taliban een dreigbrief naar uw familie. Ze schreven dat uw oom niet gestopt was met zijn job en dat ze hem zouden doden indien ze hem zouden oppakken. Er ging een langere tijd voorbij toen er in het midden van de nacht plots een bom ontplofte bij jullie huis. De deur was vernield, maar er geraakte niemand gewond. Jullie gingen ervan uit dat de taliban hierachter zaten. Daar uw familie niet meer veilig was, besloot uw vader zich aan te sluiten bij de (volks)opstandelingen om uw familie te beschermen. Dit deed hij ongeveer een week na de bomontploffing en zo'n vijf of zes maanden voor de machtsovername. Toen uw vader deze job uitoefende, zonden de taliban een tweede dreigbrief. Hierin verwezen ze naar de jobs van uw oom K. W. (...) en uw vader en stelden ze ook dat u uw vader en oom hielp. Uw moeder bracht uw vader hiervan op de hoogte en zei dat jullie leven moeilijk was. Er werd vervolgens besloten om te verhuizen. Uw familie vestigde zich een week later in het dorp Chamtala bij uw maternale oom S. (...), daar hier minder taliban aanwezig waren.

Na de machtsovername bleven uw vader en oom op verschillende plaatsen en probeerden ondergedoken te leven. Op een dag zo'n een of twee weken na de machtsovername waren ze thuis in Chamtala, toen de taliban naar het huis kwam. Ze stonden voor het huis, maar uw moeder deed niet open. Uw vader en oom klommen over de muur en ontsnapten. Sindsdien hebben jullie niets meer van hen vernomen. Uw moeder sprak op dat moment met uw maternale oom over u, daar uw naam genoemd werd in de tweede dreigbrief. Ze zei dat u ook problemen zou krijgen. Vervolgens ging uw oom met u en uw broer A. (...) via de achterkant van het huis naar de burens. De buurman had een wagen en hij bracht u en uw broer A. (...) naar Jalalabad en Kabul. Hierna kwamen de taliban het huis binnen, maar vonden niemand van hun targets.

U verliet Afghanistan en reisde via Baluchistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 3 juli 2022. Aan de grens van Iran en Turkije raakte u gesplitst van uw broer A. (...). Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen. Onderweg werd een verzoek van u geregistreerd in Oostenrijk op 26 juni 2022. U wachtte de procedure echter niet af en reisde verder. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2022, als niet-begeleide minderjarige.

Na uw vertrek stuurden de taliban nog een derde dreigbrief waarin ze vroegen waar jullie waren en dat jullie zich moesten aanmelden bij hen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege de jobs van uw vader en oom voor de toenmalige overheid en de bedreigingen die daarrond geuit werden.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara en deze van uw vader en oom K. W. (...), het militair boekje en de bankkaart van uw oom K. W. (...), de badge van uw vader bij de opstandelingen, drie dreigbrieven van de taliban, een klacht die uw vader indiende tegen de taliban en enkele documenten van uw school in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege de jobs van uw vader en oom voor de toenmalige overheid en de bedreigingen die daarrond geuit werden. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

In eerste instantie verwijst u inzake uw vrees voor vervolging naar de job van uw oom K. W. (...) bij het nationaal leger en de job van uw vader bij de opstandelingen. Uw verklaringen omtrent de job van uw oom K. W. (...) overtuigen echter niet. U bent niet in staat ook maar enige doorleefde of gedetailleerde informatie te verschaffen hieromtrent. Zo weet u enkel dat hij begon met deze job in 1394 (omzetting westerse kalender: 2015-2016) en een groen uniform droeg met patronen, maar verder dan dit komt u eigenlijk niet (CGVS, p.15-16). U heeft geen idee welke rang of functie hij had, u weet niet wat hij precies deed bij het leger, u weet niet meer specifiek om de hoeveel tijd uw oom naar huis kwam en zelfs omtrent zijn stationering bent u niet eenduidig. Tijdens uw onderhoud op de DVZ sprak u over de provincie Ghazni en Helmand, echter op het CGVS gaf u aan dat u achteraf op de documenten zag dat dit niet klopte en dat er iets anders stond (CGVS, p.15). Verder zou uw oom als hij thuis was nooit iets over zijn job verteld hebben en weet u niets meer over zijn job. Indien uw oom echter zo'n vijf of zes jaar voor het nationaal heeft gewerkt en u dit profiel aanhaalt inzake uw vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, is het opmerkelijk dat u hier zo weinig informatie omtrent heeft, zelfs niet inzake de meest essentiële elementen van zijn job. Dat uw oom of vader u dan ook nooit enige verdere informatie zou verschaft hebben omtrent de job van uw oom, en dat u ook zelf hier geen enkele verdere vraag omtrent zou gesteld hebben, doet bevreemdend aan. Uw gebrek aan kennis omtrent zijn profiel maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Voorts legt u nog de taskara, het militair boekje en de bankkaart van uw oom voor om zijn job te staven. Dit betreffen echter fotokopieën die weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Verder legt u geen foto's, badges of certificaten voor om deze job te staven. Deze documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ombuigen. Tevens dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele wijze uw familiale band met uw oom K. W. (...) aantoonst. Zoals supra beschreven leveren de kopieën van zijn taskara, militair boekje en bankkaart geen bewijswaarde. Bijgevolg staven deze geenszins dat de persoon K. W. (...) effectief uw oom is. Evenmin legt u andere documenten of foto's voor om deze familiale band aan te tonen.

Zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat K. W. (...) effectief uw oom is en bovenstaande job zou uitgeoefend hebben, quod non, dient het volgende opgemerkt te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom bedreigingen kreeg van de taliban. Daarbij zou uw vader aangesproken geweest zijn door de taliban, stuurden ze een dreigbrief, legden een bom aan jullie huis en sloot uw vader zich vervolgens aan bij de opstandelingen. Hierdoor zouden zowel uw oom als uw vader na de machtsovername ondergedoken moeten hebben leven en raakten ze vermist, en diende u het land te verlaten. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Het is vooreerst opmerkelijk dat uw oom nooit eerdere problemen gekend had met de taliban (CGVS, p.18). Zo werkte hij reeds sinds 2015/2016 bij het nationaal leger en waren alle dorpelingen hiervan op de hoogte (CGVS, p.15-16). Ook hadden de taliban de controle over uw dorp, waren ze de hele tijd aanwezig en werden personen die voor de overheid werkten gevisieerd (CGVS, p.7-8). Dat uw oom en uw familie bijgevolg dan ook nooit eerder enige problemen kenden met de taliban noch bedreigingen van hen kregen, doet de wenkbrauwen fronsen. Voorts leek er ook weinig reactie te komen van uw familie op het moment dat er wel

bedreigingen aan jullie geadresseerd werden. De taliban hadden uw vader aangesproken omtrent de job van uw oom en ook kwam er een eerste dreigbrief. Hierna bleef uw oom weigeren om zijn job te stoppen (CGVS, p.19). Het CGVS bemerkt hieromtrent dat het ten eerste merkwaardig is dat uw familie hierna geen enkele maatregelen namen ter bescherming. Zo werden de eisen van de taliban klaarblijkelijk genegeerd, hetgeen ongetwijfeld bepaalde risico's met zich meebrengt. Dat uw familie hier dan ook geen graten in leek te zien en hun leven leek verder te zetten alsof er niets aan de hand was, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vermeende bedreigingen van de taliban.

Verder is de werkwijze van de taliban zoals u deze voorstelt weinig aannemelijk. Ten eerste hebben de taliban wel zeer veel geduld met uw familie. Zo spraken ze eerst uw vader aan, werd er later een dreigbrief gestuurd, en duurde het daarna nog een lange tijd vooraleer ze de bom zouden geplaatst hebben bij jullie huis (CGVS, p.17). Nadat de bom geen slachtoffers maakte, zonden ze een tijd later nog een tweede dreigbrief en kwamen ze slechts na de machtsovername naar jullie huis. Indien u en uw familie echter danig belangrijke targets waren dat de taliban de moeite bleven doen om jullie te pakken te krijgen en u hen tot op heden dient te vrezen, kan echter verwacht worden dat ze concretere en voorbereide acties zouden ondernemen om hun doel te bereiken, zeker daar ze de controle hadden over de regio (CGVS, p.7). Zo is het allerm minst duidelijk wat ze met een tweede en later zelfs met een derde dreigbrief wensten te bereiken. Na de eerste dreigbrief was het immers duidelijk dat jullie niet naar hen luisterden en niet ingingen op hun eisen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u en uw familie gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden jullie te treffen. Te meer daar jullie in jullie huis bleven vertoeven en jullie leven verder zetten in het dorp en later in het dorp Chamtala. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde bedreigingen van de taliban. Ten tweede is het uzelf die een veronderstelling maakt dat het de taliban waren die de bom aan jullie huis plaatsen (CGVS, p.19). U stelde: "De taliban zeiden niet dat ze die bom daar geplaatst hadden, we gingen ervanuit dat de taliban het gedaan hadden" (CGVS, p.19). Deze situatie slaat echter nergens op. Zo is het compleet onlogisch dat de taliban geenszins zouden aangeven dat zij de bom aan jullie huis plaatsten. Uw familie was immers een target van de taliban, daar ze meermaals de eisen van de taliban genegeerd hadden. Indien de bom vervolgens afkomstig was van de taliban zou dit dé manier zijn om uw familie te bedreigen en schrik aan te jagen. Dat de taliban jullie enerzijds brieven stuurden en bedreigingen uitten, maar anderzijds geen verantwoordelijkheid zouden opnemen voor een gerichte aanval, valt niet te verzoenen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de taliban een bom zouden plaatsen bij jullie deur, waarbij een kans op slagen geen zekerheid is, maar de kans niet zouden grijpen om jullie persoonlijk aan te vallen of mee te nemen in jullie huis. Zeker daar ze blijkbaar vlot tot aan jullie huis konden komen om er de bom te plaatsen. U geeft aan dat de taliban jullie onder druk wilden zetten en bang wilden maken zodat uw oom zou stoppen met zijn job (CGVS, p.20). Deze verklaring schenkt echter geen klare wijn. Zo stelde u eerder immers dat de taliban geenszins de verantwoordelijkheid op zich namen voor de bom. Zonder verantwoordelijkheid blijft het dan ook een raadsel hoe uw familie onder druk zou gezet worden.

Ook uw verklaringen over de gebeurtenis met de bom en de nasleep ervan overtuigen niet. Er werd u gevraagd om in detail te beschrijven wat jullie deden of wat er gebeurde op het moment dat de bom ontplofte (CGVS, p.19). U antwoordde dat jullie niets deden en louter naar buiten gingen om te kijken wat er te zien was, waarna ook de dorpelingen kwamen kijken. Opnieuw werd u gevraagd om te beschrijven wat jullie daarna deden, maar opnieuw komt u niet verder dan het feit dat jullie niets gedaan hebben en de volgende dag de vernielde grond en deur herstelden (CGVS, p.20). Indien er echter effectief een bom ontplofte aan de deur van jullie huis kan verwacht worden dat u hier op doorleefde en gedetailleerde wijze over kan vertellen. Zeker daar dit toch een zeer ingrijpende en pertinente gebeurtenis betreft. Dat u hier niet in slaagt, zelfs nadat dit meermaals gevraagd werd, doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat uw familie verder helemaal niets ondernam en louter de volgende dag de grond en de deur herstelde. Het feit dat er toen geen enkele inschatting werd gemaakt van eventueel verder dreigend gevaar noch enige controle plaatsvond van jullie huis en de omgeving tart alle verbeelding. De vermeende lakse houding van uw familie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de hele situatie.

Vervolgens zag uw vader geen andere uitweg dan zich aan te sluiten bij de opstandelingen om uw familie te beschermen (CGVS, p.20). Deze aansluiting valt echter danig frappant te noemen. Zo stond uw familie naargelang uw verklaringen reeds sterk in het vizier van de taliban daar uw oom voor het leger werkte en uw familie reeds meerdere malen de eisen van de taliban geweigerd had. Bovendien wilden ze volgens uw verklaringen uw familie onder druk zetten en bang maken met de bomontploffing aan jullie huis. Dat uw vader zich hierop volgend dan ook zou aansluiten bij de opstandelingen, die vochten tegen de taliban, doet alle alarmbellen afgaan. Zijn aansluiting zou het probleem immers louter doen toenemen en zou uw familie slechts verder in gevaar brengen. De taliban konden immers zonder al te veel moeite bij jullie huis komen en daar een bom begraven terwijl de volksopstand reeds gaande was (CGVS, p.23). Zo verklaarde u zelf ook dat de taliban naar het dorp konden komen als ze de gelegenheid hadden, daar de opstandelingen niet op één plek bleven. Wat de aansluiting van uw vader dan ook zou bijdragen aan de bescherming van uw familie blijft een groot vraagteken. Het feit dat uw vader zou mee gaan vechten zijn tegen de taliban lijkt jullie

problemen dan ook louter te doen toenemen terwijl dit geen enkele verder vorm van bescherming levert. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan het vooropgestelde profiel van uw vader bij de opstandelingen. Ook kunt u wat algemene informatie verschaffen omtrent de opstand en het ontstaan ervan, maar blijft u eerder vaag inzake de rol van uw vader bij de opstandelingen (CGVS, p.21-22). U haalt aan dat uw vader een opleiding kreeg in Kaga en cash zijn loon kreeg (CGVS, p.24), maar wat uw vader meer precies diende te doen bij de opstandelingen kunt u niet vertellen (CGVS, p.22). "Ze gingen naar overal om daar de veiligheid te nemen" (CGVS, p.22). Gevraagd wat uw vader moest doen, hoe men de veiligheid nam, hoe ze dit aanpakten en wat ze moeten doen als ze in een regio aankwamen, weet u niet. Verder kwam uw vader niet naar huis, maar "bleef hij gewoon in het dorp om daar rond te hangen" (CGVS, p.23). U slaagt er dan ook niet in om de specifieke activiteiten van uw vader te duiden, noch doorleefde verklaringen af te leggen omtrent zijn tijd bij de opstandelingen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. De badge die de job van uw vader dient te staven, kan geen bewijswaarde leveren. Opnieuw betreft dit een kopie, die weinig betrouwbaar is gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren is. Zoals supra reeds aangehaald blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde kennen. Bovendien komt de informatie op deze badge geenszins overeen met uw verklaringen. Zo staat op deze badge te lezen dat deze geldig is tot de maand mizan van het jaar 1398 (omzetting westerse kalender: oktober 2019), terwijl u verklaarde dat uw vader zich zo'n vijf of zes maanden voor de machtsovername (augustus 2021) aansloot bij de opstandelingen. Deze frappante tegenstrijdigheid doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Opnieuw is ook de reactie van uw familie zeer merkwaardig. Zo liepen ze danig groot gevaar dat uw vader zich diende aan te sluiten bij de opstandelingen, maar werden er verder geen enkele veiligheidsmaatregelen genomen. Er werd zelf gewacht tot een tweede dreigbrief van de taliban om te verhuizen. Indien het mogelijk was om bij uw maternale oom S. (...) te verblijven, is het danig opmerkelijk dat uw familie zo lang in het dorp bleef wonen terwijl ze dergelijk groot risico liepen. Ook hoorden jullie na deze tweede brief opnieuw helemaal niets meer van de taliban tot zo'n een of twee weken na de machtsovername (CGVS, p.24). Opnieuw lijkt uw familie geenszins in de schijnwerpers te staan van de taliban en stelt u de taliban wel zeer geduldig voor. De vaststelling dringt zich opnieuw op dat ze reeds alle kansen hadden om uw familie te treffen indien ze dat wilden. Dat het voor uw familie niet eerder nodig leek het dorp te verlaten en dat de taliban weinig interesse in jullie leken te hebben, komt de geloofwaardigheid van dit alles niet ten goede.

Overigens kan er geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen na de machtsovername door de taliban. Zo vielen de taliban het huis in Chamtala aan, maar konden in eerste instantie uw vader en oom K. W. (...) en later ook u en uw broer A. (...) vluchtten uit het huis voordat de taliban het huis binnenvielen en zonder dat de taliban hier iets van merkten (CGVS, p.25). Deze situatie en uw verklaringen hieromtrent tarten de verbeelding. Zo stonden de taliban voor het huis en konden uw vader en oom over de muur klimmen en vluchtten zonder dat de taliban ook maar iets doorhadden. Vervolgens overlegde uw moeder nog met uw maternale oom dat u ook gevaar liep, waarna uw oom u en uw broer A. (...) langs de achterkant naar de buurman bracht, die op zijn beurt jullie met een auto wegbracht zonder dat de taliban dit opmerkten (CGVS, p.25). Indien de taliban na vele maanden en waarschuwingen uiteindelijk overgingen tot het aanvallen van het huis is het allerminst geloofwaardig dat vier personen zonder enige moeite het huis konden verlaten zonder dat de taliban hier ook maar iets van merkten. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zich voorbereidden op mogelijke ontsnappingspogingen, daar jullie hen in het verleden nooit gehoorzaamden. Dat ze bijgevolg niet het hele huis in de gaten hielden, is niet aannemelijk. Hieruit volgend kan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader en oom vermist raakten, daar dit volledig voortvloeit uit ongeloofwaardige gebeurtenissen.

Voorts is uw persoonlijke vrees louter gebaseerd op de tweede dreigbrief die de taliban stuurden. Hierin zouden ze gezegd hebben dat u uw vader en oom hielp (CGVS, p.17). Dit slaat echter nergens op, daar uw oom op een andere locatie voor het leger zou gewerkt hebben en uw vader zou meegevochten hebben met de opstandelingen. De opstandelingen waren echter gekend in de regio en bijgevolg moet duidelijk geweest zijn dat u hierbij niet betrokken was. Zelfs indien de profielen van uw oom en vader geloofwaardig zouden zijn, quod non, kan er geen vrees in uw hoofd vastgesteld worden. U haalt immers geen enkele aannemelijke reden aan waarom de taliban u plots zouden viseren. De dreigbrieven van de taliban kunnen hier geen ander licht op werpen. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit niet gegarandeerd. U maakt uw persoonlijke vrees dan ook niet aannemelijk. Verder is het een raadsel waarom uw broer A. (...) plots mee diende te vertrekken met u. Het loutere gegeven dat uw moeder dacht dat A. (...) ook problemen zou krijgen wanneer hij ouder wordt, houdt geen steek daar ook uw andere jongere broers bijgevolg problemen zouden kunnen kennen in de toekomst, evenals uw oom S. (...), die jullie hielp vertrekken en uw familie onderdak bood. Dat A. (...) diende te vluchtten, maar de rest van de familie daar verder kan wonen, doet bevreemdend aan. Bovendien verblijft uw familie verder in het dorp Chamtala zonder enige problemen. Na uw vertrek zou er nog een derde dreigbrief gekomen zijn, maar verder hoorde uw familie helemaal niets meer van de taliban (CGVS, p.26). Dit gegeven doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, uw broers en zussen, uw maternale oom S. (...) en maternale tantes allen nog in uw geboorteregio in het district Khogyani in de provincie Nangarhar (CGVS, p.12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van uw oom K. W. (...) en uw vader en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat uw vader vermist zou zijn. Voor zover het CGVS weet, leeft hij bijgevolg evengoed nog samen met uw familie in het dorp. Bij een terugkeer naar Afghanistan heeft u bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara, deze van uw vader en die van uw oom K. W. (...) staven louter elks identiteit, echter dient opnieuw opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara's bewijzen dan ook weinig en staven daarenboven geenszins uw vermeende vrees voor de taliban. Het militair boekje en de bankkaart van uw oom en de badge van uw vader werden supra reeds besproken. Deze documenten kunnen op weinig authenticiteit rekenen en slagen er niet in de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen recht te zetten. De dreigbrieven van de taliban en de brief waarin de dorpsouderen de problemen bevestigen kunnen op hun beurt uw vrees voor de taliban geen geloof bijzetten. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit niet gegarandeerd. De brief van de dorpsouderen kent eveneens een gesolliciteerd karakter, waardoor ze weinig objectieve bewijswaarde bezit. Tenslotte legde u nog enkele documenten neer van uw scholing in België en een brief van de leerlingensecretaresse. Deze zeggen louter iets over uw schoolloopbaan in België, maar leveren geen bewijswaarde inzake de vermeende problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burger-slachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de eerste vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u er zes jaar naar school geweest, heeft u tot op heden contact onderhouden met uw familie en kunt u bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heeft u de Afghaanse cultuur onderhouden. Zo spreekt u hier af met Afghaanse vrienden en spreken jullie dan met elkaar (CGVS, p.6). Belgische vrienden maakte u nog niet, noch vriendinnen. In uw vrije tijd speelt u hier verder cricket (CGVS, p.10). Iets anders doet u niet. Ook gaat het uitoefenen van uw religie nog steeds goed. U bidt hier en doet uw rituele was, u nam deel aan de ramadan en vierde de 'Eid' (CGVS, p.5). Waar de leerlingensecretaresse van uw school neerpent dat u zich goed aanpast, snel Frans leert, respectvol en behulpzaam bent, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/5ter, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker gaat in dit middel in op zijn specifieke situatie en op de motieven van de bestreden beslissing over het werk van zijn oom bij het *Afghan National Army* (hierna: ANA), over de eerdere problemen van zijn oom met de taliban, over de werkwijze van de taliban, over de gebeurtenis met de bom en de aansleep daarvan en over de aansluiting van zijn vader bij de opstandelingen en het moment van de verhuis. Daarna voert verzoeker nog een betoog over zijn verwestering en integratie en bespreekt hij de bronnen en de rapporten met betrekking tot Afghanistan.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar zijn uiteenzetting in het eerste middel over de bronnen en de rapporten met betrekking tot Afghanistan. Hij verwijst ook specifiek naar de precaire financiële en humanitaire situatie van alle burgers in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 maart 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan - Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een overzicht van de vakken die hij volgt in de Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers (OKAN) tijdens het schooljaar 2023-2024 (stuk 4), een document waaruit blijkt dat hij is toegelaten tot een derde studiejaar (stuk 5), een attest van regelmatige schoolbijwoning (stuk 6), een brief van de leerlingensecretaresse van zijn school (stuk 7) en meerdere foto's van zijn leven en activiteiten in België (stukken 8.1 t.e.m. 8.14) als nieuwe stavingstukken.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een brief van zijn klastitularis (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)) wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt zijn vrees om gedood te worden door de taliban vanwege de jobs van zijn vader en oom K. W. voor de toenmalige overheid aannemelijk te maken, nu (i) zijn verklaringen over de job van zijn oom K. W. niet overtuigen en hij op geen enkele wijze zijn familiale band met K. W. aantoon, (ii) zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat K. W. effectief zijn oom is en een job bij het ANA zou hebben uitgeoefend, er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan en (iii) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn verzoek deze vaststellingen niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar

Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd prioritair gehoord en bijgestaan door zijn voogd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', 'beoordeling bijzondere procedurele noden'). Het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 8 juni 2023 was verzoeker zeventien jaar oud (*ibid.*, 'verklaring DVZ', nr. 4) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers (toenmalige) minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer veertien à vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde problemen, hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan vijftien jaar oud was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 20, 21, 24 en 26, stuk 5, map met 'Documenten', dreigbrieven taliban, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4), en hij op het moment van zijn interview bij de DVZ zestien jaar en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS zeventien jaar oud was. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, temeer nu tijdens de procedure rekening gehouden werd met zijn minderjarigheid. Verzoekers betoog in het eerste middel dat het CGVS eisen stelt die enkel kunnen worden verwacht van een volwassen persoon "*met een zekere capaciteit*" kan dan ook niet overtuigen.

Gelet op het voorgaande kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker toont niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker wijst in het eerste middel van zijn verzoekschrift en in zijn op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota op een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie uit verschillende bronnen over de situatie in Afghanistan inzake terugkeerders uit het Westen.

De Raad benadrukt vooreerst dat verwerende partij bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt een schending van de samenwerkingsplicht niet aangetoond.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn paternale oom bij het ANA en die van zijn vader bij de volksopstandelingen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoekers verklaringen over de job van zijn oom niet overtuigen en hij erop wijst dat verzoeker bovendien op geen enkele wijze zijn familiale band met zijn (beweerde) oom K. W. aantoonde, wat hij in de bestreden beslissing als volgt duidt:

“In eerste instantie verwijst u inzake uw vrees voor vervolging naar de job van uw oom K. W. (...) bij het nationaal leger en de job van uw vader bij de opstandelingen. Uw verklaringen omtrent de job van uw oom K. W. (...) overtuigen echter niet. U bent niet in staat ook maar enige doorleefde of gedetailleerde informatie te verschaffen hieromtrent. Zo weet u enkel dat hij begon met deze job in 1394 (omzetting westerse kalender: 2015-2016) en een groen uniform droeg met patronen, maar verder dan dit komt u eigenlijk niet (CGVS, p.15-16). U heeft geen idee welke rang of functie hij had, u weet niet wat hij precies deed bij het leger, u weet niet meer specifiek om de hoeveel tijd uw oom naar huis kwam en zelfs omtrent zijn stationering bent u niet eenduidig. Tijdens uw onderhoud op de DVZ sprak u over de provincie Ghazni en Helmand, echter op het CGVS gaf u aan dat u achteraf op de documenten zag dat dit niet klopte en dat er iets anders stond (CGVS, p.15). Verder zou uw oom als hij thuis was nooit iets over zijn job verteld hebben en weet u niets meer over zijn job. Indien uw oom echter zo'n vijf of zes jaar voor het nationaal heeft gewerkt en u dit profiel aanhaalt inzake uw vrees bij een terugkeer naar Afghanistan, is het opmerkelijk dat u hier zo weinig informatie omtrent heeft, zelfs niet inzake de meest essentiële elementen van zijn job. Dat uw oom of vader u dan ook nooit enige verdere informatie zou verschaft hebben omtrent de job van uw oom, en dat u ook zelf hier geen enkele verdere vraag omtrent zou gesteld hebben, doet bevreemdend aan. Uw gebrek aan kennis omtrent zijn profiel maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Voorts legt u nog de taskara, het militair boekje en de bankkaart van uw oom voor om zijn job te staven. Dit betreffen echter fotokopieën die weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit

bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Verder legt u geen foto's, badges of certificaten voor om deze job te staven. Deze documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ombuigen. Tevens dient opgemerkt te worden dat u op geen enkele wijze uw familiale band met uw oom K. W. (...) aantoot. Zoals supra beschreven leveren de kopieën van zijn taskara, militair boekje en bankkaart geen bewijswaarde. Bijgevolg staven deze geenszins dat de persoon K. W. (...) effectief uw oom is. Evenmin legt u andere documenten of foto's voor om deze familiale band aan te tonen."

Verzoeker benadrukt in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat hij een fotokopie van de nodige documenten heeft bijgebracht en tijdens de procedure voor het CGVS heeft neergelegd. Hij stelt dat hij het origineel van de documenten niet had en deze ook niet kon bijbrengen omdat de originelen in Afghanistan zijn en deze opsturen te riskant is, *"gezien de taliban daar nu aan de macht is met als gevolg dat hij een kopie heeft verkregen"*. Hij betoogt dat dit hem, als niet-begeleide minderjarige, niet kwalijk mag worden genomen en stelt al het mogelijke gedaan te hebben om de nodige documenten te bekomen en deze neer te leggen. De Raad kan heden echter alleen maar vaststellen dat verzoeker slechts fotokopieën heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'Documenten') en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën inderdaad slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij getracht heeft om de originelen op een andere manier op te sturen. Hij was ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds zeventien jaar, zodat wel degelijk van hem verwacht kan worden dat hij hiertoe stappen ondernam.

Vervolgens benadrukt verzoeker in het eerste middel dat hij zowel de *taskara* van zijn oom als deze van zijn vader heeft bijgebracht, dat de namen van de vaders en grootvaders van zijn oom en zijn vader op de *taskara*'s worden vermeld en dat deze namen van de vader en grootvader (van zijn oom en vader) dezelfde zijn, zodat de familiale band met zijn oom wel degelijk werd aangetoond, minstens dat er een begin van bewijs daarvan voorligt. Hoewel verzoeker inderdaad deze *taskara*'s heeft bijgebracht, betreffen dit slechts fotokopieën waaraan maar een beperkte bewijswaarde kan worden verleend. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 (update)) en op het gegeven dat verzoeker niet in staat was doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de job van zijn beweerde oom, kunnen de fotokopieën van de *taskara*'s, evenals die van het militair boekje en van de bankkaart, niet volstaan om de familiale band tussen verzoeker en K. W. aan te tonen. Verzoeker legt evenmin andere documenten of foto's voor om deze familiale band aan te tonen.

Hoe dan ook oordeelt de adjunct-commissaris dat zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat K. W. effectief verzoekers oom is en een job bij het ANA zou hebben uitgeoefend, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die hierdoor zouden zijn ontstaan.

Wat dit betreft wijst de adjunct-commissaris er vooreerst op dat het opmerkelijk is dat verzoekers oom nooit eerder problemen gekend zou hebben met de taliban en dat verzoekers familie geen enkele beschermingsmaatregel nam op het moment dat er wel bedreigingen aan de familie geadresseerd werden, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader duidt:

"Het is vooreerst opmerkelijk dat uw oom nooit eerdere problemen gekend had met de taliban (CGVS, p.18). Zo werkte hij reeds sinds 2015/2016 bij het nationaal leger en waren alle dorpelingen hiervan op de hoogte (CGVS, p.15-16). Ook hadden de taliban de controle over uw dorp, waren ze de hele tijd aanwezig en werden personen die voor de overheid werkten geviserd (CGVS, p.7-8). Dat uw oom en uw familie bijgevolg dan ook nooit eerder enige problemen kenden met de taliban noch bedreigingen van hen kregen, doet de wenkbrauwen fronsen. Voorts leek er ook weinig reactie te komen van uw familie op het moment dat er wel bedreigingen aan jullie geadresseerd werden. De taliban hadden uw vader aangesproken omtrent de job van uw oom en ook kwam er een eerste dreigbrief. Hierna bleef uw oom weigeren om zijn job te stoppen (CGVS, p.19). Het CGVS bemerkt hieromtrent dat het ten zeerste merkwaardig is dat uw familie hierna geen enkele maatregelen namen ter bescherming. Zo werden de eisen van de taliban klaarblijkelijk genegeerd, hetgeen ongetwijfeld bepaalde risico's met zich meebrengt. Dat uw familie hier dan ook geen graten in leek te zien en hun leven leek verder te zetten alsof er niets aan de hand was, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vermeende bedreigingen van de taliban."

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat hij van de eerdere problemen geen kennis heeft, maar dat hij vermoedt dat deze er waarschijnlijk wel geweest zullen zijn. Hij stelt geen incidenten te verzinnen en te verklaren wat hij weet of wat hij heeft vernomen in de mate dat hij het zich nog kan herinneren. Volgens hem is het, *"gezien zijn jonge leeftijd"*, ook niet onredelijk en vreemd dat de familie hem dit niet heeft verteld. Zijn vermoeden dat er wel eerdere problemen geweest zullen zijn, wordt op geen enkele wijze gestaafd en vindt

geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of zijn oom voor het gesprek tussen de taliban en zijn vader ooit al problemen gekend had met de taliban, verklaarde verzoeker: “(n)ee, hij had geen probleem”. De *protection officer* vroeg hierna ter bevestiging of de eerste bedreiging die keer was dat de taliban met zijn vader spraken, waarop verzoeker louter “(j)a” antwoordde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoekers verklaringen (*post factum*) hierover in zijn verzoekschrift kunnen dan ook niet worden aangenomen. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS al zeventien jaar oud was, zodat er verwacht kon worden dat hij zich voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud hierover terdege geïnformeerd zou hebben en dat zijn familie hem hierover verteld zou hebben. Ook de verwijzing naar zijn jonge leeftijd op het moment van de (mogelijke) eerdere problemen van zijn oom met de taliban is bijgevolg niet dienstig.

De adjunct-commissaris kan ook worden bijgetreden waar hij oordeelt dat de werkwijze van de taliban zoals verzoeker deze voorstelt weinig aannemelijk is. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Ten eerste hebben de taliban wel zeer veel geduld met uw familie. Zo spraken ze eerst uw vader aan, werd er later een dreigbrief gestuurd, en duurde het daarna nog een lange tijd vooraleer ze de bom zouden geplaatst hebben bij jullie huis (CGVS, p.17). Nadat de bom geen slachtoffers maakte, zonden ze een tijd later nog een tweede dreigbrief en kwamen ze slechts na de machtsovername naar jullie huis. Indien u en uw familie echter danig belangrijke targets waren dat de taliban de moeite bleven doen om jullie te pakken te krijgen en u hen tot op heden dient te vrezen, kan echter verwacht worden dat ze concretere en voorbereide acties zouden ondernemen om hun doel te bereiken, zeker daar ze de controle hadden over de regio (CGVS, p.7). Zo is het allerminst duidelijk wat ze met een tweede en later zelfs met een derde dreigbrief wensten te bereiken. Na de eerste dreigbrief was het immers duidelijk dat jullie niet naar hen luisterden en niet ingingen op hun eisen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u en uw familie gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden jullie te treffen. Te meer daar jullie in jullie huis bleven vertoeven en jullie leven verder zetten in het dorp en later in het dorp Chamtala. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde bedreigingen van de taliban. Ten tweede is het uzelf die een veronderstelling maakt dat het de taliban waren die de bom aan jullie huis plaatsden (CGVS, p.19). U stelde: “De taliban zeiden niet dat ze die bom daar geplaatst hadden, we gingen ervanuit dat de taliban het gedaan hadden” (CGVS, p.19). Deze situatie slaat echter nergens op. Zo is het compleet onlogisch dat de taliban geenszins zouden aangeven dat zij de bom aan jullie huis plaatsten. Uw familie was immers een target van de taliban, daar ze meermaals de eisen van de taliban genegeerd hadden. Indien de bom vervolgens afkomstig was van de taliban zou dit dé manier zijn om uw familie te bedreigen en schrik aan te jagen. Dat de taliban jullie enerzijds brieven stuurden en bedreigingen uitten, maar anderzijds geen verantwoordelijkheid zouden opnemen voor een gerichte aanval, valt niet te verzoenen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de taliban een bom zouden plaatsen bij jullie deur, waarbij een kans op slagen geen zekerheid is, maar de kans niet zouden grijpen om jullie persoonlijk aan te vallen of mee te nemen in jullie huis. Zeker daar ze blijkbaar vlot tot aan jullie huis konden komen om er de bom te plaatsen. U geeft aan dat de taliban jullie onder druk wilden zetten en bang wilden maken zodat uw oom zou stoppen met zijn job (CGVS, p.20). Deze verklaring schenkt echter geen klare wijn. Zo stelde u eerder immers dat de taliban geenszins de verantwoordelijkheid op zich namen voor de bom. Zonder verantwoordelijkheid blijft het dan ook een raadsel hoe uw familie onder druk zou gezet worden.”

Door in het eerste middel louter aan te voeren dat hij niet weet waarom de taliban deze werkwijze uiteindelijk hebben gevolgd, “gezien hij ook niet werkt voor de taliban en geen deel maakte van de beslissing hieromtrent” en dat de taliban wel een bepaalde reden zullen hebben gehad, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en draagkrachtig zijn.

Dat de bom en de dreigbrieven als werkwijze werden gehanteerd “om te dwingen om met de taliban samen te werken”, is voorts een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde slechts dat de taliban wilden dat zijn familie onder druk werd gezet om zijn oom te laten stoppen met zijn job en dat zij de bom geplaatst hebben om hen bang te maken (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Bovendien werpt verzoeker met dit betoog geen ander licht op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing dat de taliban wel zeer veel geduld zouden hebben gehad met zijn familie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde bedreigingen van de taliban, en dat het compleet onlogisch is dat de taliban geenszins zouden aangeven dat zij de bom plaatsten.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenis met de bom en de nasleep ervan niet overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt beargumenteerd:

“Er werd u gevraagd om in detail te beschrijven wat jullie deden of wat er gebeurde op het moment dat de bom ontplofte (CGVS, p.19). U antwoordde dat jullie niets deden en louter naar buiten gingen om te kijken wat er te zien was, waarna ook de dorpelingen kwamen kijken. Opnieuw werd u gevraagd om te beschrijven wat jullie daarna deden, maar opnieuw komt u niet verder dan het feit dat jullie niets gedaan hebben en de volgende dag de vernielde grond en deur herstelden (CGVS, p.20). Indien er echter effectief een bom ontplofte aan de deur van jullie huis kan verwacht worden dat u hier op doorleefde en gedetailleerde wijze over kan vertellen. Zeker daar dit toch een zeer ingrijpende en pertinente gebeurtenis betreft. Dat u hier niet in slaagt, zelfs nadat dit meermaals gevraagd werd, doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Bovendien is het allerminst aannemelijk dat uw familie verder helemaal niets ondernam en louter de volgende dag de grond en de deur herstelde. Het feit dat er toen geen enkele inschatting werd gemaakt van eventueel verder dreigend gevaar noch enige controle plaatsvond van jullie huis en de omgeving tart alle verbeelding. De vermeende lakse houding van uw familie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de hele situatie.”

Door in het eerste middel louter aan te voeren dat hij bij zijn verklaringen blijft en dat hij niet begrijpt welke informatie hij nog had moeten geven en te stellen dat de bom ontplofte en de grond, deur en ruiten vernielde, die natuurlijk hersteld moesten worden, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker slaagt er niet in op een doorleefde en gedetailleerde wijze te vertellen over de gebeurtenis met de bom en de nasleep ervan, hoewel dit wel verwacht kan worden aangezien dit een zeer ingrijpende gebeurtenis betreft.

Voorts oordeelt de adjunct-commissaris dat de aansluiting van verzoekers vader bij de opstandelingen frappant te noemen valt, dat verzoeker eerder vaag blijft inzake de rol van zijn vader bij de opstandelingen en dat de reactie van verzoekers familie opnieuw zeer merkwaardig is. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vervolgens zag uw vader geen andere uitweg dan zich aan te sluiten bij de opstandelingen om uw familie te beschermen (CGVS, p.20). Deze aansluiting valt echter danig frappant te noemen. Zo stond uw familie naargelang uw verklaringen reeds sterk in het vizier van de taliban daar uw oom voor het leger werkte en uw familie reeds meerdere malen de eisen van de taliban geweigerd had. Bovendien wilden ze volgens uw verklaringen uw familie onder druk zetten en bang maken met de bomontploffing aan jullie huis. Dat uw vader zich hierop volgend dan ook zou aansluiten bij de opstandelingen, die vochten tegen de taliban, doet alle alarmbellen afgaan. Zijn aansluiting zou het probleem immers louter doen toenemen en zou uw familie slechts verder in gevaar brengen. De taliban konden immers zonder al te veel moeite bij jullie huis komen en daar een bom begraven terwijl de volksopstand reeds gaande was (CGVS, p.23). Zo verklaarde u zelf ook dat de taliban naar het dorp konden komen als ze de gelegenheid hadden, daar de opstandelingen niet op één plek bleven. Wat de aansluiting van uw vader dan ook zou bijdragen aan de bescherming van uw familie blijft een groot vraagteken. Het feit dat uw vader zou mee gaan vechten zijn tegen de taliban lijkt jullie problemen dan ook louter te doen toenemen terwijl dit geen enkele verder vorm van bescherming levert. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan het vooropgestelde profiel van uw vader bij de opstandelingen. Ook kunt u wat algemene informatie verschaffen omtrent de opstand en het ontstaan ervan, maar blijft u eerder vaag inzake de rol van uw vader bij de opstandelingen (CGVS, p.21-22). U haalt aan dat uw vader een opleiding kreeg in Kaga en cash zijn loon kreeg (CGVS, p.24), maar wat uw vader meer precies diende te doen bij de opstandelingen kunt u niet vertellen (CGVS, p.22). “Ze gingen naar overal om daar de veiligheid te nemen” (CGVS, p.22). Gevraagd wat uw vader moest doen, hoe men de veiligheid nam, hoe ze dit aanpakten en wat ze moeten doen als ze in een regio aankwamen, weet u niet. Verder kwam uw vader niet naar huis, maar “bleef hij gewoon in het dorp om daar rond te hangen” (CGVS, p.23). U slaagt er dan ook niet in om de specifieke activiteiten van uw vader te duiden, noch doorleefde verklaringen af te leggen omtrent zijn tijd bij de opstandelingen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. De badge die de job van uw vader dient te staven, kan geen bewijswaarde leveren. Opnieuw betreft dit een kopie, die weinig betrouwbaar is gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren is. Zoals supra reeds aangehaald blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde kennen. Bovendien komt de informatie op deze badge geenszins overeen met uw verklaringen. Zo staat op deze badge te lezen dat deze geldig is tot de maand mizan van het jaar 1398 (omzetting westerse kalender: oktober 2019), terwijl u verklaarde dat uw vader zich zo’n vijf of zes maanden voor de machtsovername (augustus 2021) aansloot bij de opstandelingen. Deze frappante tegenstrijdigheid doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Opnieuw is ook de reactie van uw familie zeer merkwaardig. Zo liepen ze danig groot gevaar dat uw vader zich diende aan te sluiten bij de opstandelingen, maar werden er verder geen enkele veiligheidsmaatregelen genomen. Er werd zelf gewacht tot een tweede dreigbrief van de taliban om te verhuizen. Indien het mogelijk was om bij uw maternale oom S. (...) te verblijven, is het danig opmerkelijk dat uw familie zo lang in het dorp bleef wonen terwijl ze dergelijk groot risico liepen. Ook hoorden jullie na deze tweede brief opnieuw helemaal niets meer van de taliban tot zo’n een of twee weken na de machtsovername (CGVS, p.24). Opnieuw lijkt uw familie geenszins in de schijnwerpers te staan van de taliban en stelt u de taliban wel zeer geduldig voor. De

vaststelling dringt zich opnieuw op dat ze reeds alle kansen hadden om uw familie te treffen indien ze dat wilden. Dat het voor uw familie niet eerder nodig leek het dorp te verlaten en dat de taliban weinig interesse in jullie leken te hebben, komt de geloofwaardigheid van dit alles niet ten goede."

Door in het eerste middel te stellen dat zijn vader zich bij de opstandelingen heeft aangesloten om zijn familie te kunnen beschermen en dat hij niet weet of deze reden juist was of niet, maar wel dat dit in de ogen van zijn vader een juiste reden was omdat deze van oordeel was dat de familie anders helemaal niet beschermd zou zijn geweest, beperkt verzoeker zich opnieuw tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aangezien de aansluiting van verzoekers vader hun problemen louter lijkt te doen toenemen, terwijl het geen enkele verdere vorm van bescherming lijkt op te leveren, kan er weinig geloof worden gehecht aan het vooropgestelde profiel van verzoekers vader bij de opstandelingen.

Verzoeker benadrukt in het eerste middel nog dat het steeds de ouderen van de familie zijn, onder wie zijn vader, die de beslissing met betrekking tot de verhuis namen en dat hij daar zelf niets over te zeggen had, doch hiermee doet hij geen afbreuk aan de overweging in de bestreden beslissing dat de reactie van zijn "familie" zeer merkwaardig is.

Verzoeker betwist verder de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

"Overigens kan er geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen na de machtsovername door de taliban. Zo vielen de taliban het huis in Chamtala aan, maar konden in eerste instantie uw vader en oom K. W. (...) en later ook u en uw broer A. (...) vluchtten uit het huis voordat de taliban het huis binnenvielen en zonder dat de taliban hier iets van merkten (CGVS, p.25). Deze situatie en uw verklaringen hieromtrent tarten de verbeelding. Zo stonden de taliban voor het huis en konden uw vader en oom over de muur klimmen en vluchtten zonder dat de taliban ook maar iets doorhadden. Vervolgens overlegde uw moeder nog met uw maternale oom dat u ook gevaar liep, waarna uw oom u en uw broer A. (...) langs de achterkant naar de buurman bracht, die op zijn beurt jullie met een auto wegbracht zonder dat de taliban dit opmerkten (CGVS, p.25). Indien de taliban na vele maanden en waarschuwingen uiteindelijk overgingen tot het aanvallen van het huis is het allerm minst geloofwaardig dat vier personen zonder enige moeite het huis konden verlaten zonder dat de taliban hier ook maar iets van merkten. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zich voorbereidden op mogelijke ontsnappingspogingen, daar jullie hen in het verleden nooit gehoorzaamden. Dat ze bijgevolg niet het hele huis in de gaten hielden, is niet aannemelijk. Hieruit volgend kan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader en oom vermist raakten, daar dit volledig voortvloeit uit ongeloofwaardige gebeurtenissen.

Voorts is uw persoonlijke vrees louter gebaseerd op de tweede dreigbrief die de taliban stuurden. Hierin zouden ze gezegd hebben dat u uw vader en oom hielp (CGVS, p.17). Dit slaat echter nergens op, daar uw oom op een andere locatie voor het leger zou gewerkt hebben en uw vader zou meegevochten hebben met de opstandelingen. De opstandelingen waren echter gekend in de regio en bijgevolg moet duidelijk geweest zijn dat u hierbij niet betrokken was. Zelfs indien de profielen van uw oom en vader geloofwaardig zouden zijn, quod non, kan er geen vrees in uw hoofde vastgesteld worden. U haalt immers geen enkele aannemelijke reden aan waarom de taliban u plots zouden viseren. De dreigbrieven van de taliban kunnen hier geen ander licht op werpen. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit niet gegarandeerd. U maakt uw persoonlijke vrees dan ook niet aannemelijk. Verder is het een raadsel waarom uw broer A. (...) plots mee diende te vertrekken met u. Het loutere gegeven dat uw moeder dacht dat A. (...) ook problemen zou krijgen wanneer hij ouder wordt, houdt geen steek daar ook uw andere jongere broers bijgevolg problemen zouden kunnen kennen in de toekomst, evenals uw oom S. (...), die jullie hielp vertrekken en uw familie onderdak bood. Dat A. (...) diende te vluchtten, maar de rest van de familie daar verder kan wonen, doet bevreemdend aan. Bovendien verblijft uw familie verder in het dorp Chamtala zonder enige problemen. Na uw vertrek zou er nog een derde dreigbrief gekomen zijn, maar verder hoorde uw familie helemaal niets meer van de taliban (CGVS, p.26). Dit gegeven doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, uw broers en zussen, uw maternale oom S. (...) en maternale tantes allen nog in uw geboorteregio in het district Khogyani in de provincie Nangarhar (CGVS, p.12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van uw oom K. W. (...) en uw vader en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat uw vader vermist zou zijn. Voor zover het CGVS weet, leeft hij bijgevolg evengoed nog samen met uw familie in het dorp. Bij een terugkeer naar Afghanistan heeft u bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen."

Verzoeker brengt tegen deze motieven geen concrete argumenten aan, zodat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, door de Raad worden overgenomen.

Verzoeker betoogt in het eerste middel nog dat het CGVS voorbijgaat aan zijn specifieke situatie. Hij meent dat het CGVS, ondanks zijn beperkte kennis over bepaalde zaken, redelijk moet blijven bij de beoordeling van de antwoorden die hij heeft gegeven en rekening moet houden met de specifieke elementen van zijn persoon en de omstandigheden waarin hij zich bevond *“om alzo te oordelen of er al of niet een reëel risico is”*. Hij voegt hieraan toe dat het CGVS nalaat zijn verklaringen in de juiste context te plaatsen, rekening houdende met zijn *“leeftijd, zijn intelligentie, zijn ‘opleiding’, zijn karakter, de stresssituatie en het ontbreken van gekaderde concrete vragen”*, en dat het CGVS ook nalaat om *“deze nuances”* aan te brengen in diens motivering. Hij legt tevens meermaals uit dat er verwacht mag worden dat de vragen zijn aangepast aan zijn leeftijd en dat de antwoorden worden geïnterpreteerd, rekening houdend met zijn leeftijd en de situatie waarin hij zich bevindt, *“(vertrek lang geleden, opgelopen trauma’s, reisweg, intellectuele capaciteiten, familiale situatie toen en nu...)”*. Volgens hem lijken de verwachtingen die het CGVS van hem heeft te hoog te liggen. Hij besluit dat hij gezien zijn specifieke situatie en profiel voldoende heeft geantwoord op de vragen van het CGVS en dat er niet meer van hem kan worden verwacht.

Vooreerst stelt de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat de gestelde vragen voldoende concreet waren en voldoende werden gekaderd door de *protection officer* van het CGVS. Wat betreft verzoekers betoog over zijn jonge leeftijd, kan worden verwezen naar wat hoger, onder punt 2.3.4., reeds werd geoordeeld. Voorts laat verzoeker na te concretiseren op welke wijze zijn intellectuele capaciteiten, zijn opleiding, zijn karakter, *“de stresssituatie”*, zijn *“opgelopen trauma’s”*, zijn reisweg, zijn familiale situatie en het gegeven dat hij al lang geleden vertrokken zou zijn uit Afghanistan een ander licht zouden werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om aan deze motieven afbreuk te doen. Bovendien wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en de elementen die hiermee samenhangen, ook al zouden deze gebeurtenissen een zware indruk hebben nagelaten en dateren de (beweerde) feiten van lang geleden. Ook van iemand die niet erg hoogopgeleid is kan worden verwacht dat hij in staat is om de redenen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst en de hiermee samenhangende elementen, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten ten aanzien van de overheden die bevoegd zijn om kennis te nemen van het verzoek. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij omwille van zijn karakter, intellectuele capaciteiten, opgelopen trauma’s (tijdens zijn reisweg), psychologische gezondheidsproblemen (omwille van zijn familiale situatie) of stress niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoeker met *“de stresssituatie”* zou doelen op de gehoren die bij de DVZ en bij het CGVS plaatsvonden, merkt de Raad nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoeker stelt in het eerste middel ook meermaals dat hij al de informatie waarover hij beschikte of die hij heeft verkregen heeft meegegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij legt uit dat zijn oom hem geen informatie over zijn job heeft gegeven in Afghanistan omdat hij nog maar een kindje was op dat moment en stelt tevens dat hij deel uitmaakte van de Afghaanse gemeenschap in Afghanistan, *“waar niet alle informatie zomaar openlijk wordt gecommuniceerd met de kinderen van de familie”*. Hij stelt dat er op het moment van zijn vertrek niet gedacht werd aan het verzamelen van informatie of documenten die later zouden kunnen worden gebruikt en dat dit ook niet kan worden verwacht van een minderjarige van zijn leeftijd op het moment van vertrek. Verzoeker vervolgt dat hij uiteindelijk is vertrokken en dat hij momenteel niet aan meer informatie kan geraken over de elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas, nu zijn oom en zijn vader verdwenen zijn en zijn familie – bij wie hij al navraag had gedaan en die hem dan documenten heeft doorgestuurd die al werden neergelegd tijdens de administratieve procedure – niet beschikt over bijkomende informatie. Hij stelt afhankelijk te zijn van derden die zelf ook niet aan andere documenten (of informatie) kunnen geraken, zodat het gegeven dat hij over weinig informatie beschikt hem niet kwalijk kan worden genomen.

De Raad herhaalt wat dit betreft vooreerst dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker ongeveer veertien à vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde problemen en reeds vijftien jaar op het moment dat zijn vader en oom vermist zouden zijn geraakt. Hij kon ten tijde van de beweerde problemen (en voor de vlucht van zijn vader en oom) dan ook bezwaarlijk als een *“kindje”* worden beschouwd. Hoe dan ook was verzoeker op het moment van zijn interview bij de DVZ zestien jaar en zeventien jaar op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zodat er van hem kon worden verwacht dat hij zich – indien hij werkelijk een ernstige vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen – voorafgaand aan zijn interview bij de DVZ of zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bij zijn familie terdege geïnformeerd zou

hebben over alle elementen die verband houden met zijn vluchtrelaas, nu dit cruciaal is voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Waar hij betoogt dat hij reeds navraag heeft gedaan bij zijn familie, maar dat zijn familieleden niet over bijkomende informatie beschikken, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit zijn verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat hij hiertoe concrete pogingen zou hebben ondernomen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat zijn familie niet over meer informatie zou beschikken. Wat specifiek verzoekers gebrekkige kennis over de job van zijn oom betreft, wijst de Raad erop dat deze volgens verzoekers verklaringen reeds sinds 2015 à 2016 bij het ANA zou hebben gewerkt gedurende in totaal vijf of zes jaar (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16), zodat er wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoeker via zijn familieleden meer informatie zou moeten kunnen bekomen dan de erg beperkte informatie die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud meegaf.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw taskara, deze van uw vader en die van uw oom K. W. (...) staven louter elks identiteit, echter dient opnieuw opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara's bewijzen dan ook weinig en staven daarenboven geenszins uw vermeende vrees voor de taliban. Het militair boekje en de bankkaart van uw oom en de badge van uw vader werden supra reeds besproken. Deze documenten kunnen op weinig authenticiteit rekenen en slagen er niet in de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen recht te zetten. De dreigbrieven van de taliban en de brief waarin de dorpsouderen de problemen bevestigen kunnen op hun beurt uw vrees voor de taliban geen geloof bijzetten. Van dergelijke handgeschreven brieven die door iedereen kunnen zijn opgemaakt is de authenticiteit niet gegarandeerd. De brief van de dorpsouderen kent eveneens een gesolliciteerd karakter, waardoor ze weinig objectieve bewijswaarde bezit. Tenslotte legde u nog enkele documenten neer van uw scholing in België en een brief van de leerlingensecretaresse. Deze zeggen louter iets over uw schoolloopbaan in België, maar leveren geen bewijswaarde inzake de vermeende problemen met de taliban."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt (aanvullende nota verzoeker van 14 maart 2024, stukken 4 t.e.m. 8.14, en aanvullende nota verzoeker van 18 maart 2024, stuk 9), hebben betrekking op zijn integratie in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn paternale oom bij het ANA en van zijn vader bij de volksopstandelingen.

Verzoeker wijst er in het eerste middel tevens op dat hij vreest door de taliban als een ongelovige of een verrader te worden beschouwd omwille van zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de

sharia te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 12 maart 2024 doet niet anders besluiten.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de adjunct-commissaris redelijk moet blijven bij de beoordeling van zijn antwoorden en rekening moet houden met de specifieke elementen van zijn persoon en de omstandigheden waarin hij zich bevond om te oordelen of er al dan niet een reëel risico is, wijst de Raad op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de eerste vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u er zes jaar naar school geweest, heeft u tot op heden contact onderhouden met uw familie en kunt u bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heeft u de Afghaanse cultuur onderhouden. Zo spreekt u hier af met Afghaanse vrienden en spreken jullie dan met elkaar (CGVS, p.6). Belgische vrienden maakte u nog niet, noch vriendinnen. In uw vrije tijd speelt u hier verder cricket (CGVS, p.10). Iets anders doet u niet. Ook gaat het uitoefenen van uw religie nog steeds goed. U bidt hier en doet uw rituele was, u nam deel aan de ramadan en vierde de 'Eid' (CGVS, p.5). Waar de leerlingensecretaresse van uw school neerpent dat u zich goed aanpast, snel Frans leert, respectvol en behulpzaam bent, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de persoon van verzoeker en de omstandigheden waarin verzoeker verklaarde zich te bevinden om te oordelen of er al dan niet een reëel risico is voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in het Westen. Verzoeker betoogt verder dat als het CGVS hierover nog bijkomende informatie wou of verwachtte, het deze vraag eenvoudig, duidelijk en uitdrukkelijk aan hem had kunnen stellen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure zelf op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren en dat hij, indien hij hierdoor ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud reeds een vrees zou hebben gehad, zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij hier al dan niet over aflegt. Verzoeker heeft immers verschillende kansen gekregen om zijn situatie als jonge terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Zo werden hem tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende vragen gesteld over zijn verblijf in België en werd hem gevraagd naar de redenen waarom hij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6, 10, 18 en 27). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als jonge terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat verzoeker ongeveer één of twee weken na de machtsovername door de taliban reeds op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26) en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en ging in Afghanistan zes jaar naar school (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Hij verklaarde verder nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 13), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 18 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd kan dit niet worden afgeleid. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen.

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift en zijn op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota aan dat hij getracht heeft zich tijdens zijn verblijf in België aan te passen aan – en te integreren in – de Belgische maatschappij en aan de westerse normen en waarden en dat hij in Turkije en daarna in Europa (en dus ook in België) op een andere manier "*leeft*", en "*dit dus al sinds zijn vertrek*". Hij legt uit dat hij zich westers kleedt, dat hij een westerse levenswijze heeft aangenomen, dat hij geen baard en kort haar heeft, dat hij vrij is in de keuze die hij neemt of wil nemen, dat hij hier vrienden van verschillende nationaliteiten heeft voor wie hij allemaal evenveel respect heeft en onder wie hij geen onderscheid maakt, dat hij in België school loopt en zo probeert de taal nog beter onder de knie te krijgen en dat hij zijn geloof beleeft zoals hij dit wil en met de keuzes die hij maakt. Hij wijst erop dat hij niet meer de persoon is die hij was op het moment van zijn vertrek. Hij stelt verder nog dat hij zich openstelt voor – en actief participeert aan – de Belgische samenleving en dat hij daarbij noodzakelijkerwijs in contact komt met de westerse liberale cultuur en westerse waarden en normen. Hij geeft aan dat zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via zijn school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische en andere jongeren, het verblijf in het opvangcentrum en zijn activiteiten in België, bewust en ook onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij door zijn specifieke profiel niet steeds zal kunnen verbergen of

waarvan hij zichzelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota's verschillende stukken. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker regelmatig lessen volgt in de OKAN, dat hij onder meer lessen Frans, katholieke godsdienst, Engels en Nederlands krijgt, dat hij is toegelaten tot het derde studiejaar en dat hij in een diverse klasgroep les volgt, een divers netwerk heeft uitgebouwd en een westerse haar- en kledingstijl heeft (aanvullende nota verzoeker van 14 maart 2024, stukken 4, 5, 6, 7 en 8.1 t.e.m. 8.14, en aanvullende nota verzoeker van 18 maart 2024, stuk 9). In de steunbrieven van de leerlingensecretaresse van zijn school en van zijn klastitularis wordt verzoeker omschreven als een persoon die leergierig, geëngageerd, verantwoordelijk, werkwilg, rustig, respectvol, vriendelijk, behulpzaam en zorgzaam is, die de Franse taal al goed beheerst, die zich gemakkelijk aanpast aan de Europese levensstijl en die telkens de gevraagde regels respecteert (aanvullende nota verzoeker van 14 maart 2024, stuk 7, en aanvullende nota verzoeker van 18 maart 2024, stuk 9).

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in België op regelmatige wijze naar school gaat – waarbij hij zich het Frans, Nederlands en Engels eigen maakt en onder meer het vak katholieke godsdienst volgt –, een divers netwerk heeft uitgebouwd, een westerse haar- en kledingstijl heeft en de gevraagde regels respecteert, aantoot dat hij zich inderdaad aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn school lopen, zijn divers netwerk, zijn westerse haar- en kledingstijl en zijn respectvol gedrag bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker verwijst in zijn op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota nog naar zijn verblijf in het opvangcentrum, doch hij laat na te concretiseren waarom of op welke wijze hij zich omwille hiervan (on)bewust westerse gedragingen en kenmerken eigen zou hebben gemaakt. Evenmin brengt hij hiervan enig stuk bij.

Verzoeker benadrukt in het eerste middel van zijn verzoekschrift tevens dat hij op jonge leeftijd – op basis van beslissingen van anderen binnen de familie en om onder andere zijn leven te redden – zijn familie en zijn thuisland waar hij is geboren en opgegroeid diende te verlaten en dat hij sindsdien niet meer is teruggekeerd. Hij stelt dat dit voor een jongere op die leeftijd enorm traumatiserend is en dat dit trauma zware littekens heeft achtergelaten. Hij laat echter opnieuw na te concretiseren op welke manier dit trauma zich zou uiten en op welke wijze dit beweerde trauma een verband zou houden met zijn vrees om als ongelovige of als verrader te worden beschouwd. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat om enig medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit kan blijken dat hij kampt met psychologische gezondheidsproblemen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van (persoonlijke) problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers (hypothetisch) betoog over het risico dat terugkeerders uit het Westen op de luchthaven of bij controleposten in Afghanistan zouden kunnen lopen, wijst de Raad er vooreerst op dat de

thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch is. De Raad benadrukt dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Uit niets blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, geen concrete indicaties die daarop wijzen.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een verrader.

Wat betreft verzoekers verwijzing in het eerste middel naar het bewind van de taliban en de schending van fundamentele mensenrechten van de Afghaanse bevolking, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Te dezen blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is, in Afghanistan zes jaar naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In zoverre verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat er geen bescherming mogelijk is door de Afghaanse autoriteiten, wijst de Raad erop dat vermits de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden en er evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn paternale oom en zijn vader en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door er in het eerste middel louter op te wijzen dat zijn moeder, zussen en broers momenteel bij zijn maternale oom verblijven die zelf drie kinderen en een echtgenote heeft en dat zij niet veel geld hebben om eten te kopen, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepakt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en

Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 12 maart 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Waar verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 270 813 van 31 maart 2022 en hij in zijn op 14 maart 2024 neergelegde aanvullende nota verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 297 075 van 14 november 2023, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden met de veiligheidssituatie in de provincie waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn en met het gegeven dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen door onder andere ISKP sinds 15 augustus 2021 is toegenomen.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een schending van de samenwerkingsplicht aangetoond.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN